

80. Jiráskův Hronov 30.7. - 7.8. 2010

JIRÁSKŮV
Hronov
50. ročník
JIRÁSKŮV
Hronov

Zpravodaj 9

Naučil jsi nás být kolegiální

Loučení s programovým ředitelem JH Milanem Strotzerem. Nový nástupce, Simona Bezoušková

čtěte na straně 19

Předpověď do srpna 2011: Podzim, zima, jaro, léto. Teploty i srážky normální. Sníh bude možná na Vánoce, teplo možná i v létě a na jaře se nezapomeňte políbit pod rozkvetlým stromem.

Proč se nehrálo?

Soubor nedodržel domluvená pravidla při realizaci představení.

čtěte na straně 3

Milane, díky!

Frenetický potlesk trval 3,5 min. Na celé poděkování jsme měli pouze 5 min. Nestihli jsme popřát do dalších let, ani prozradit, co jsme ti darovali:

Foto účastníků 80. Jiráskova Hronova s lupou, aby sis nás mohl dobře prohlédnout. *(je součástí Zpravodaje)*

Pět šanonů na Pohádky I. - V. (prý se chystáš psát). Těšíme se na ně.

Tullamorku pro inspiraci.

Profi pera, aby se ti snáze psalo.

Tvoji karikaturu - pro vzpomínku na mládí. *(je uveřejněna na této straně)*

Účastníci seminářů se svými lektory,
redakce Zpravodaje JH,
organizační tým s fotografie

ZNAMENÍ NÁVRATU

Vezmi nůž a bodni! V látce to trochu zakřepe a nůž projede dovnitř téměř jako máslem. Slečna vedle se zachechtá, jakože držitel nože je hrdina a borec a superman. To má za následek další akci. Pomalu a líně klouže ostří plátnem a nechává za sebou šklebící se trhlinu, kterou už nezacelí ani čas, ani dobrá vůle. Trhliny se kupí jedna přes druhou a cáry látky se odchlípují z konstrukce.

Původně to byla pomalovaná krychle, která mi říkala, že začíná Hronov. Teď je to ruina, která mi říká, že Hronov končí. Moc bych chtěl, aby to nebylo to poslední, co si z 80. Jiráskova Hronova zapamatuji. Nicméně, je to prapodivná záležitost, která mě, stejně jako stovkám návštěvníků festivalu, říkala, že i v tomto bohem neopuštěném místě existuje i ten typ bláznů, co by raději ničil, než tvořil. Celý týden jsem měl před sebou memento, že se zase vrátím do krajů, kde je normální si dávat pozor na záda, kde se přemýšlí za třetí roh a kde někdo může vytáhnout nůž a vrazit jej... třeba do látky mého saka.

Bylo štěstí, že stačilo odejít několik kroků kterýmkoliv směrem a člověk potkal člověka, což se vám pochopitelně v běžném životě zase tak často nestane. Kus Hronova si proto vezu s sebou a doufám, že mi neokorá a vydrží alespoň do některého z dalších festivalů. Přibalil jsem si v tom kousku kupu myšlenek na divadlo, deset deka Tritonských a patnáct Hororových mejdanů, 27 gramů Aloise Jirásky, čtyři tuny inspirace a kousek moudrosti Honzy Šotkovského. Cestou ve vlaku si to budu přerovnávat a ukládat do šuplíčků.

Věřte mi, že ta zničená krychle bude v tom nejspodnějším.

Jan Švácha

ROZHOVOR

Jan

Matásek

Naplněný sen

Skladatel, ladič cembal, muzikant, stavitel klavírů, to všechno jsou obory, kterými se člověk může pyšnit. Letos jeden obor Janu Matáskovi přibyl – lektor semináře na festivalu Jiráskův Hronov. Kdo jste viděli předváděčku jeho seminaristů, víte, že pozvat jej sem, byl od organizátorů letošního Hronova výborný tah.

Jak jsi se - jako poměrně známý hudebník a tvůrce hudby pro divadla - dostal k vedení seminářů na festivalech?

Bylo to jednoduché. Pan Strotzer mě oslovil a já jsem přijel. V Chrudimi jsem byl čtyřikrát a na Hronově jsem poprvé. Vedení kursů mě baví. Je to o setkání s lidmi a vlastně pokaždé svým způsobem malý zázrak. Vždy mě to přesvědčí, že každý, ale úplně každý dokáže zpívat. Už jenom tím, že mluví a používá svoje hlasivky a svůj dech, dokáže zpívat. Jde o přesvědčení, které si po každém semináři utvrdím. Často se hlásí lidé, kteří nemají s muzikou vůbec nic společného a věří, že neumějí zpívat. Je to dost často jejich první věta. „Přihlásil jsem se na seminář, ale neumím zpívat.“ Snažíme se přijít na cestu, jak hlas využít, a vždycky na to přijdeme.

Vím, že jsi studoval na Ježkárně...

Měl jsem na Ježkárně profesora Víta Clara, který byl přístupný všem mým dotazům. Všem, co jsem přinesl. Ať to bylo z hudby nebo ne, měl tu trpělivost a věnoval se mi. Šlo o velmi blízký a přátelský vztah. Pro mě to bylo obrovské setkání se vším, co k tomu patří. S celým průběhem, nadšením, krizí. Vždy mě vyslechl, všechny problémy jsme vyřešili. Dával mi praktické rady i k hudbě, kterou jsem už dělal pro divadla. Neučil mě jenom podle osnov. Byl skvělý a pomohl mi uvědomit si některé i nehudební zákonitosti. Pak jsme měli i teoretické předměty, kde se řešily konkrétní věci ohledně kontrapunktu, harmonie, vedení hlasů, psali jsme třeba fugu podle daných pravidel.

Na Ježkárnu jsi šel s tím, že budeš dělat hudbu pro divadlo?

Byl to můj nesplněný sen. Chtěl jsem vytvářet hudbu jako součást něčeho. Nechtěl jsem být někde schovaný skladatel a dělat si muziku pro sebe. Slyšel jsem například Vyšehradskou muziku pro divadlo Drak, mým duchovním učitelem byl i Miki Jelínek. Oba dělali muziku, která doplňovala další umělecké dílo. Šlo mi o to dělat hudbu, která by zesilovala výsledný efekt.

Pro které divadlo jsi dělal poprvé?

Premiéra mé první muziky byla v Praze ve Viole. V monodramatu Libuše Havelkové, které režírovala Lída Englová. Byla to obrovská náhoda. Ve své podstatě setkání na ulici. Prvopočátek se však odehrál daleko dřív. Dělal jsem učňák v Hradci Králové, protože jsem se pořád nemohl dostat na konzervatoř. V továrně Petrof jsem se učil umělecké stavbě hudebních nástrojů. Byl to učňák se vším, co k tomu patří. Týden praxe, týden teorie, učení se dřevin, lepidla a podobně. Pochopitelně také internát, alkohol a cigarety. Za ty dva roky jsem si uvědomil, že to nechci dělat, že to není nic pro mě, že by to mohl být život, který by mě donutil stát třeba u pásu. Když jsem pak byl v Praze, oslovil mě jeden pán, který měl restaurátorskou dílnu, protože věděl, že jsem dělal učňák. Oslovil mě s tím, že bych mohl být jeho učeň a že by si ze mě mohl vychovat svého následovníka. Právě tenhle člověk jednou někomu slíbil, že mu poskytne nástroj na nahrání scénické hudby pro monodrama Libuše Havelkové. Pak mi zavolał, že se bude u něj v dílně nahrávat,

abych přišel, kdyby bylo potřeba cokoliv pomoci. Říkal, že se něco přiučím. Tak jsem přišel. Seděli jsme tam a povídali si, když se zničehonic objevila ve dveřích Lída Engelová. Trochu jsem jí znal přes tátu, ale nijak zásadně. Abych to zkrátil, pán, který měl dělat hudbu, nebyl schopný udělat svoji práci a vznikl konflikt, který vyvrcholil dramatickým rozchodem. Protože jsem Lídu trochu znal, chtěl jsem jí doprovodit na tramvaj. No, a cestou se mě Lída zeptala, jestli bych nechtěl dělat hudbu k jejímu představení. Souhlasil jsem s tím, i když jsem nikdy předtím nic podobného nedělal.

Svého času jsi účinkoval v kapele Ahmed má hlad. Hraješ v ní ještě pořád?

Hrál jsem tam jenom jako host. Začalo to tím, že nahrávali desku, na které chtěli mít pořádnou dechovou sekci. Byl jsem osloven, abych pomohl. Společná práce nás dost sblížila. Křest a následující koncerty jsem s nimi hrál. Protože však nemám tolik času, abych s nimi hrál dvakrát do týdne, poprosil jsem je, jestli bych nemohl vystupovat jenom jako host. Pár festivalů jsem s nimi projel a na jednom z nich potkal třeba Petra Vášu. Zase zvláštní náhoda.

V současné době v nějaké kapele hraješ?

Hraju téměř denně v divadle Minor. Máme spoustu představení, kde je živá kapela. Téměř každý den hraju na trombón, na trumpetu nebo suzafon. Dál hraju v komorním souboru Basfifa, který se zabývá interpretací od počátku hudebního zápisu po současnost. Pro mě je to obrovský odpočinek, protože nemusím nic řešit, nic organizovat. Vedle toho máme i kapelu, která vznikla z jednoho představení. Jmenuje se Orchester posledního dne.

Je možné ji někde slyšet?

Jasně. Seznam koncertů máme na My Space, na Bandzone nebo na Facebooku. Určitě hrajeme zhruba za 14 dní jeden koncert na nějakém statku a jeden ve Vagónu (Národní 25, Palác Metro).

Co tě čeká po Hronově?

Měli bychom začít zkoušet v divadle Minor Broučky. Abych pravdu řekl, moc o tom nevím, protože teď jsem tady a nastoupím až do druhého týdne zkoušení.

Jan Švácha

Závěr organizačního štábu JH ke zrušeným představením Wir Tanzen Konzentriert souboru Frei Korper Kultur Semily

Zdůvodnění

Soubor nedodržel domluvená pravidla při realizaci představení:

- 1) použil nadměrné množství vody, při kterém hrozilo poškození podlahové krytiny v sokolovně. Prostor má JH pronajatý od organizace Sokol, která vychází festivalu vstříc, a jsme povinni odevzdat jej v původním stavu.
- 2) konstrukce a zařízení je možno použít pouze za určitých bezpečnostních podmínek, které nebyly souborem dodrženy a hrozilo nejen jejich poškození, ale také zranění herců a diváků.

Z výše uvedených důvodů se organizační štáb JH rozhodl další plánovaná představení zrušit. Organizačnímu štábu je líto, že k takové situaci došlo a omlouvá se těm, kteří měli zakoupené vstupenky. Bylo to však jediné možné řešení situace.

Vstupné bude vráceno v Informačním centru.

Žádost určená souborům, které budou v budoucnu na JH vystupovat:

Vždy je potřeba dopředu pořadatele upozornit na přesné podmínky představení (zvláště jedná-li se o vodu či oheň) a domluvit konkrétní potřeby, aby nedocházelo k nedorozuměním. Prostor je třeba vracet ve stavu použitelném nejen pro další představení, ale i bez poškození k dalšímu použití majitele.

Za organizační štáb

Hana Nedvědová, starostka

Marcela Kollertová, ředitelka KIS

POZVÁNKA

Butoh workshop s japonským performerem Ryuzem Fukuharou v plzeňském Světovaru od 30.8. do 6.9. 2010. Denní trénink butoh technika improvizací plus metodologie site specific.

Blíže info: www.johancentrum.cz nebo na tel. 604281500.

Divadelní třídění Třídící provokace Ale kam s ním?

Děkuji Davidu Slížkovi za náměty k provokacím různého druhu ve Zpravodaji č. 5. Pomočení busty A. J. ještě zvážím, protože se vyskytly i nové typy jako třeba umokření parket v Sokolovně. Já však přikročím k provokaci ještě tvrdšího kalibru, která pravděpodobně ořeše i samotným Davidem Slížkem a dalšími členy redakce. Otevřu tabuizované téma „Co děláme se zpravodaji Jiráskova Hronova (tedy i tímto) po kompletním přečtení...“

Všichni se tváříme, že tento ušlechtilý a bohulibý plátek po použití opatrně vysušíme, vylisujeme, slepíme, ohneme zpátky oslí rohy a založíme ho do šanonu s logem a patřičným letopočtem vytištěným na počítači, který pak vložíme v obývacím pokoji nebo své divadelně teoretické pracovně do zasklené vitríny. Ano, to snad někteří dělají, já jsem to tři roky dělal také, ale hrdě přiznávám – a teď to přijde – že zpravodaje po přečtení VYHAZUJU! Ano VYHAZUJU JE!

Nikdy jsem se ke starým zpravodajům totiž nevrátil. A když pak vyhazujete tři celé a popsaným způsobem adjustované ročníky naráz, je to o to větší síla a kulturní zhůvěřilost. Vydal jsem se tedy včera se zpravodaji číslo 1 - 6 (jedno číslo nazad z úcty ke členům redakce ponechávám na nočním stolku do příštího dne) k nejbližšímu kontejneru na tříděný odpad, respektive papír. A ejhle – on na svém místě na náměstí nebyl. Že by další provokace? V době, kdy je největší nápor lidí a odpadků si kontejner zmizel?

Prý si u takové slávy začal připadat nepatřičně a zdálo se mu, že barevně neladí k dlažbě, překáží a vůbec, že není zas takový divadelník. Trvalo mi celkem dlouho než jsem ho našel, prevíta. Za řekou byl, s těmi svými kamarádíčky sklem a plastem. Chtěl tam hyzdit idyllický břeh Metuje. Zavolám na úřad, aby ho převezli třeba do Poříčí. Teď, když je v Hronově takový šrumelec, by se to hodilo. Alespoň si budou lidé zpravodaje archiovat!

Jan Červený

Recenze

Frei Körper Kultur

Semily

Kateřina Horáčková

Oceňuji, že v představení byla místa, kdy přede mnou stál nahý člověk sám za sebe a dokázal fungovat opravdu přirozeně. Ale je otázka, zda se jedná o divadlo. Inscenace ve mně vzbudila spoustu otázek, spoustu pocitů a trochu si s tím nevím rady.

Pavel Skála

Nepochopení inscenace, každopádně. Tento způsob divadla, zdá se mi poněkud nešťastný.

Jan Julínek

Ať chtěli docílit čehokoliv, výsledek je nula. Divadlo - nula. Experiment - nula. Dojem - nula. Prostě nuda, nuda, šed', šed'.

Gábina Kobesová

Zajímavá performance, ale za divadlo bych ji nepovažovala. Dojem to ve mně samozřejmě vyvolalo, ať už je jakýkoliv, ale na to by stačilo i 20 minut. Obecně musím říct, že mi vadí jakýkoliv scénický útvar, kde si lidé takto fyzicky ubližují a ponižují se, to pro mě hraničí s manipulací a transem. Docela by mě zajímala psychologie téhle skupiny lidí.

Estetika agresivity

Konec dvacátého století přinesl do umění nejen míchání žánrů, ale i průnik jednotlivých druhů. Výtvarné umění inspiruje divadlo a divadelně performativní elementy můžeme sledovat v umění výtvarném. Tak se na kulturní scéně objevuje happening, později performance nebo event.

Americký Living Theatre pod vedením Juliana Becka a Judith Malinové v inscenacích *Frankenstein* a *Paradise Now* vyjadřoval nesouhlas s válkou ve Vietnamu. Na jevišti se zjevilo nahé tělo, nejen v krátké sekvenci, ale během celého představení. Nahá těla v extatických gestech, expresivně pomalovaná, protestovala prostřednictvím své existenciální pravdy proti zvrstvům industriálního světa, zapojeného do válečného konfliktu. Living Theateru byla zakázána činnost a herci byli vyšetřováni policií. Na kasselské mezinárodní přehlídce Dokumenta z roku 1977 významná a dnes už mezinárodně slavná performerka a akcionistka Maria Abramovič se svým přítelem realizují provokativní event. V podzemní garáži, za přítomnosti návštěvníků vernisáže, stojí nazí zády k sobě na betonové podlaze. Náhle se rozběhnou a celou silou narážejí do protilehlých betonových sloupů. Opakovaně až do úplného sebezničení. Nikdo z přítomných akcí nepřeruší. Publikum demonstruje svou lhostejnost, nevšímavost a nechut' se osobně angažovat. Performeré jsou nuceni ukončit akce sami. Pachuť z viděného, osten výčitky, a agresivní akcent diváků - účastníků zůstává. Několik let předtím maluje Yves Klein, francouzský malíř a provokatér, živými štětcí - krásnými, nahými těly manekýnek, namočených v azurově modré barvě. Též za přítomnosti publika. Salónní estetický zážitek a provokace současně. Je to pocta ženskému tělu a s francouzským šarmem naznačená jeho pomíjivost v čase i nestálost celé lidské existence.

Tady někde se nachází prameny, ze kterých čerpá skupina Frei Körper Kultur. Ne náhodou zvolila právě německý název - v Německu je nahé tělo odtabuizováno nejvíce z celé Evropy. To, co bylo v minulosti provokací, se stává v jejich produkci víceméně estetickou hříčkou. Prvky agresivity, použití projekce, pády nahých těl na baletizol, polévání účinkujících vodou. Jde o řízenou performance nebo jen o prostou pohybovou produkci okořeněnou nahotou aktérů? Těžko je možné hovořit o jevištním tvaru, o divadelním představení. Nacházíme se na pomezí divadla a výtvarného umění. To, co je spojuje, je snaha překročit hranice a zasáhnout diváka - percipienta. Každá realizace tohoto tvaru je jiná, mění se podle prostoru, půdorysu akce, a tak se mění i její účinek. Tvůrci však stále počítají s divákem a v představení, kterého jsem byl svědkem, ho dokonce zatahují do akce samé. Někdejší celospolečenská provokace v historických souřadnicích se zde dostává jen do lokálního kontextu.

Ján Zavarský

Für was, warum und was war diese Konzentration?

„Nejde v tom hledat odpovědi, sdělení, dokonce ani otázky?“ zaslechl jsem při cestě ze Sokolovny mezi zvláště zasaženými diváky. Těch motivů, momentů, které po návštěvě prostoru, v němž pobývali sítavští FKK (ano, záměrně se budu vyhýbat slovu představení), které člověku běhají hlavou bez ukotvení, je mnoho. Nahá těla v českém divadelním prostředí rezonují stále ještě jinak než třeba v Německu. Stejně tak působí

výrazné rozostření, rozmazání, rozmytí hranic mezi improvizací a scénickou strukturou, mezi zkoumáním procesu procesem samým (možná Laboratorium řečeno s Grotowským) a prezentací (představením), mezi provokací a odvážným soustředěným (koncentrovaným) hledačským činem. Všeho jako by se dostávalo každému jinak, jiným a jindy. A při tom to bylo tak jednoduché (následuje prostý subjektivní popis): S diváky přichá-

Jan Mocek a Jan Hofman

Recenze

Wir Tanzen Konzentriert!

zím do Sokolovny, prázdný, odkrytý hrací prostor, mladí lidé - budoucí aktéři (performeři?) veřejně dolaďují technologie (zvuk, projekci, světla, krokuji si prostor. Publikum se zahušťuje, zájem je velký. V hracím prostoru se diskutuje, pokukuje. Postupně se performerů aktivita stává akcí, sledem akcí. Diváci jsou již jasně diváky (svědky?). Pobíhání, křížování, vrážení, narážení, strkání, smýkání, bití. Kolotoč fyzických akcí je stále více i slyšet a cítit (potem), konfrontace se přiosťují. Energie pohybů, úderů, pádů je několikrát přerušena videoartovým intermezem, v němž hraje nepřehlédnutelnou roli těhotná dívka a nahota. Na pozadí videa z temné koupelny se živé postavy v akci před námi diváky postupně zbavují oblečení. Právě prolnutí živých těl a videa, zmnožení, narušení logiky obrazů, logiky těl (mnohdy se bojí a překrývají přední a zadní obrazy těl, přibývá rukou). Tahle část pečlivě připravená (dokonce včetně značek na podlaze), ale také umožňuje vydechnout aktérům i divákům. Právě divákům tyto pasáže poskytují bezpečí, kterého se jim jinak povětšinou nedostává - bojí se často o sebe, o herce, o sál. Tady vznikají obrazy s poezií, překvapením, zázrakem. A pak zase pokaždé znovu pot, síla, údery, pády, tahání, klouzání, strkání. Lidské tělo se postupně stalo hmotou, dehumanizovaným materiálem, masem, mizí individualita. Těla pobíhají, lezou po ribstolích, po světelné konstrukci, přibývá rvaček, pranic bez ohledu na gender aktérů, každ(á)ý s každ(ou)ým, každ(á)ý proti každé(mu). Občas některá těla odchází mimo kolbiště, ring, wrestlingové „bláto“ a jejich nositelé ostatním tělům radí, komentují, dokreslují světlem, co dál, kudy... Těla a pohyb nabízejí obrazy, občas jen pouhé plácání se ve vodě, občas až boschovské. S časem sílí agresivita, nevybitá síla, pro mnohé z diváků až obtížná, zraňující, nehezka, nechtěná, nesrozumitelná, vulgární. Dívčí a chlapecká těla téměř ztrácí svou jedinečnost, splývají, zbývá jen ta agrese. A pak skoro po hodině, přes závěrečný obraz hromady bezvládných těl (do skupiny v závěru přibyli další nazí(hé) od přístrojů, z publika), obraz konce tance smrti, ať z Bosche nebo Mauthazenu, následuje náhodný, nahodilý rozmazaný závěr. Při odchodu publika (účastníků?) ve foyer sedí

všichni, sedí nazí, nalepení jeden na druhého. Právě tehle konec, to pro mne byl důležitý moment důvěryhodnosti, oni neutekli, neschovali se, ani se nešli klanět a děkovat. Seděli tam nazí, zranitelní, dotknutelní.

Viděl jsem tu událost (event) již v Písku a nemohu se zbavit srovnání. Pevné stěny, které byly atakovány, přesnější větší a čitelnější projekce i skutečná nahá přítomnost těhotné aktérky, to vše posilovalo zážitek i tušené (nebo dějící se?) směřování k existenciální výpovědi. Přesto to, co jsem zažil ve čtvrtek, vnímám jako čin, pokus: Pravda, po Living Theatre, Děrevu a Tanakovi, či například akcích vzniklých ve spolupráci Jiřího Sozanského s Jumping Hamadou v Terezi, je svitavský pokus poněkud bez směru, ale možná jen pro mne. Tady nefungoval, prostor byl vlastně měkký a k prováděným akcím nevstřícný nebo málo využitý, rozhodně nevyšla voda, která omezila, zploštila fyzické možnosti zkoumání. Ovšem nejhůře z mého pohledu vyšlo jednání mezigendrové, zvláště potupné a šikanující a dehonestující chování k „uklízečce“ (Žemli) bylo pro mne přes míru, tam jsem cítil připravenost a faleš až k cestě za blbým vtípem. Přiznám se, že od Písku si ve vztahu k „nudistům“ - tak jsem se naučil v šestnácti na Rujáně číst zkratku FKK - nesu ještě jednu nebezpečnou hladinu balancování, balanc na hraně exhibice (ani ve čtvrtek pro mne, přes všechny výhrady, nebyla překročena) a divadelně antropologického experimentu - zkoumání (tady stále spíše více méně náhodné ohledávání jen dílčích prostředků než témat a dokonce možného vztahu, postoje ke světu, k mýtu).

A co dál? No to mne zajímá, protože už s tímhle lze jezdit, užívat si festivalů a zvýšené pozornosti - slávy. Jenže pokud zmizí důslednost v hledání, pokud se zastaví cesta za překonáváním klišé a banalit, zbude jen povrchní slupka, paradoxně i v nahotě. A tak si pro sebe odkládám hledání analogií s již zmíněnou Rujánou, filmy Leni Riefenstahlové, Tanakou a butoh tanečnický, Grotowským, Děrevem, a jsem zvědavý na setkání se semilskými FKK po třetí, po páté, po deváté, 15., 37., 92. ...

Roman Černík

Wir Tanzen Konzentriert!

Autory performance Wir Tanzen Konzentriert! (na Šrámkově Písku se jmenovala Wir tanzen im Quadrat!) jsou studenti Jan Mocek a Jan Hofman. Potkala jsem se s nimi ve chvíli, kdy už věděli, že jejich hrnovská premiéra byla zároveň derniérou.

JM: Nevím, jestli se k tomu máme vůbec vyjadřovat. Skutečnost je taková, že vody jsme použili moc, ale ve výsledku - kdybyste zvrhla na parkety sklenici s pivem, tak to vyjde nastejno. Reakce, ať už z jakýchkoli důvodů, byla podle mě přehnaná.

Kdo přišel na nápad, že si zkusíte fyzické divadlo, svléknete se donaha?

JM: Nás Žánry a ideologický věci nezajímají. Začali jsme něco dělat, a samo si to řeklo...

JH: Proces si vůbec nevybavuju, je to pro mě nerozlišitelná mlha. Přišli jsme s nějakými samostatnými nápady, a od toho se to odvíjelo. Vždycky jsme měli nějaký koncept, a pak jsme zjistili, že to nefunguje, nebo to funguje jinak. Tím způsobem jsme od tvaru, který byl na začátku úplně jiný, došli do současné podoby.

Liší se i jednotlivá představení. Dá se to nazvat happeningem na téma...?

JM: Je to koncept, který si řekneme a pak realizujeme. Má to určitý rys happeningu nebo performancí. O tom to je. Nevíme, co vznikne, jak se to promění, jaký parkety kde polejeme.

JH: Člověk většinou přijde s něčím velice složitým, a to pak vůbec nefunguje. Začali jsme se zvukem, pracovat s ním prostorově. Koupili jsme si kvůli tomu bedýnky, ale zjistili jsme, že každý prostor je jiný a že s tou aparaturou nejde pracovat. Vždycky na začátku u stolu něco vymyslím a pak se to během realizace silně promění.

Zkoumáte spíše své možnosti nebo co vydrží divák?

JM: O divácích neuvažujeme. Ale když jsou přítomni, můžeme je do toho vtáhnout, jsou toho účastní a nemůžou se na nic vymlouvat. Ale můžou odejít.

JH: Je to neuchopitelný, jsou to věci v tak osobní rovině, že to nejde někomu cpát a zároveň se svěťovat - mně to vlastně přijde nemístný, nesdílitelný. Dá se říct, že to je kombinace velice racionálního přístupu s nějakým barbarským. Zkrátka racionální koncept prosazovaný v brutálním stylu.

jas

Recenze

Dva ve jhách

Praha

Pavel Skála

Deprese. Koncentrační tábory. Smrt. Otázka: Kde je hranice divadla? Klip či divadlo.

František Hnilička

Velmi zajímavě a poutavě ztvárněné fotoalbum našich babiček.

Petr Vojkůvka

Na výtvarném bienále v Karlíně by se mi to líbilo hodně. Kochal jsem se. Nemusím pochopit všechno.

Jan Julínek

Podruhé za letošní JH se zamýšlím, jestli už nebyla překročena hranice divadla. A zda je tato inscenace ještě divadlem.

Petra Jirásková

Ukázka další možnosti, jak je možno v divadle postupovat. Předpokládám, že představení mělo vzbudit nějakou emoci, u mě se to zpočátku podařilo – byla to úzkost. Posléze převládla únava.

Kateřina Horácková

Podle mě tomu trošku chyběla gradace. Napomáhaly tomu pauzy, které vznikaly zřejmě technikou. Místy jsem však byla v kladném slova smyslu vizuálně a sluchově hypnotizovaná. Nepochopila jsem sice úplně všechno, ale i tak to pro mě byla zajímavá záležitost. Především závěr byl velmi příjemný.

Obrázek do alba

Divadlo Dva ve jhách a Lucie Páchová nám nabízí v impresi „Z alb“ pohled na stránky rodinného alba. Jeviště vyplňuje projekční plocha, na které se odehrává dvacetiminutová výpověď o minulosti. O tom, že minulost má každý z nás, ať už běží směrem k ní, nebo se snaží před ní utéct, a to od okamžiku zrození. Zprvu rozostřené obrázky starých fotografií ožívají siluetou dívky hledající souvislosti. Je to křehká, intimní sonda do stínové duše, doplněná hlasovým projevem, který v tomto případě funguje lépe, než jakákoli hudba. Nejasné obrysy staveb i lidí nabývají postupně konkrétních kontur a téměř mysticky dochází k propojení dávných životů s těmi dnešními. Délka inscenace i výtvarná čistota odpovídají zvoleným prostředkům a přesně kopírují zpracovávané téma.

Je to jako bychom nahlédli do soukromého deníku s obrázky našich dávno mrtvých předků, jejichž odkaz neseme v sobě dál. To všechno se odehrává na jevišti bez falešného sentimentu a zbytečného forzírování lyrických akcentů. Jakkoli se může zdát představení statické, málo akční a příliš elegické, závěrečná autentická nahrávka babičky, která vzpomíná na své mládí za první republiky, a náhle jasné a čitelné dokumentární rodinné snímky mu společně dodávají jemnou, takřka delikátní, ale určitou a srozumitelnou pointu. Vždyť album starých fotografií má doma snad každý z nás. Občas se rád vrací do zašlých časů a vybledlé obrázky mu pomáhají nalézt vlastní identitu. A proto jsou tak cenné...

Ján Zavarský

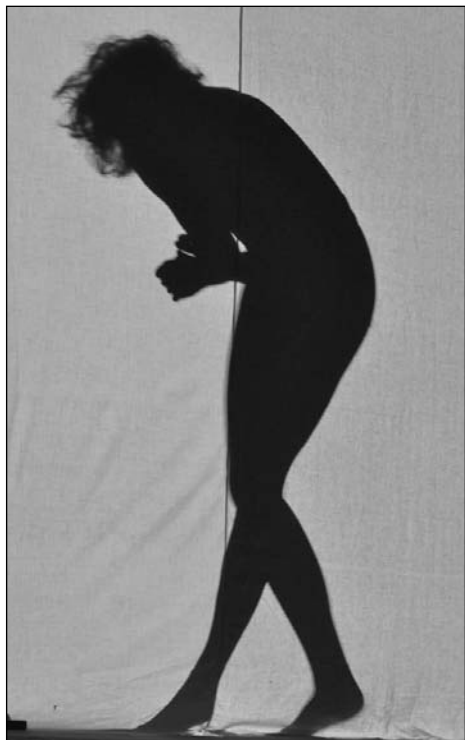

Recenze

Lucie Páchová

Z alba

Za plátno se samozřejmě schovávám

Rozhovor s tvůrkyní a herečkou Lucií Páchovou.

Jak představení vzniklo? Bylo na začátku opravdu album starých fotografií?

Na začátku jsem chtěla udělat inscenaci, která by pracovala s fotkami a se zvuky, a zároveň mě lákala stínohra. Fotky pro mě byly inspirací a pak se mi spojily se sny, každý sen vznikl odděleně. Nejdřív představení vypadalo tak, že byl sen a pak na něj reakce probuzení. Ale chtěla jsem to víc zabstrahovat, takže toto je druhá verze představení, a i když je v ní vlastně méně příběhu, tak pro mě je v ní paradoxně příběhu víc.

Hodně zajímavý paradox pro mě byl, že takto intimní představení tolik závisí na technice. Viděl jsem i výpadek projektoru.

S výpadky počítám, vždycky se nějaký stane. A v tu chvíli se najednou přizná to médium, že je to vlastně jen projektor a počítač a programy, ve kterých je všechno vytvořené. Ani stín vlastně není živý, je to jen prostředek světla. Samozřejmě, že není příjemné, když se chyba stane, ale zase na druhou stranu člověka upozorní na to, že se vlastně dívá jen na film, že je to jen projektor a pár obrázků.

Jak vlastně zkoušíš? Zpoza plátna přece nevidíš to, co uvidí divák.

Není problém si to natočit. Ale taky jsem uvažovala o tom, že bych pracovala s někým jiným a že bych jen režírovala. Mohla bych inscenaci dělat precizněji, protože bych viděla jeho pohyby.

Nejen z plaché děkovačky jsem měl pocit, jako by ses za projekční plátno před lidmi schovávala, je to tak?

Se stínohrou se dá pracovat mnohem sofistikovaněji, nabízí mnohem propracovanější techniku, než používám já. Ale díky stínohře se nemusím tolik stydět, je to jako bych tam nebyla já, ukazuju jen svůj stín, ne svoje tělo. Takže se za to plátno samozřejmě schovávám.

-das-

Tak já zase někdy přijdu, babičko...

Většina z nás již asi zažila stav „deliria po třetí sklenice bezinkového likéru“, za nepřetržitého proudu slov, odvíjející se spletitou a nesouvislou nit labyrintu vztahů předků, které jsme nikdy neviděli, ale kteří nám bývají pokaždé znova připomínáni, necháme-li se lapit do tenat snové logiky vzpomínek svých prarodičů.

„No tak, Karle! Máš tu si přece musíš pamatovat!!!“

Fotografie za fotografií, strana za stranou..., obličej začíná splývat a rozostřovat se, hudba slov se mění v temnou melodii. Snažíme se statečně vytrvat, bereme si další buchtu, kýváme, abychom nemuseli odpovídat...

Je zvláštní, že jsem se již několikrát přistihl, že byv pevně rozhodnut využít nesouvislého přediva z rodinných vzpomínek, odcházející z návštěvy. Absurdita spletená ze samých odboček a bizarních osudů, látka hodná samotného L. Buñuela. To bude sranda!

To vše se mi vybavilo dnes odpoledne v Jiráskově divadle. Když jsem měl záhy oči unavené rozostřenými obrazy prolínajících se sekvencí fragmentů fotografií z rodinného alba..., připadal jsem si skutečně jako stín a mátoha, potácející se předkládanou látkou ztrácející se v možných významech. To byla úleva, když mi to nakonec babička hezky vysvětlila.

Ne ne, už se opravdu nenechám zmást vidinou „snadného“ získání surrealistické látky z babiččiny krabičky. Už vím, že to není žádná sranda. Jsem rád, že mě v poměrně krátkém čase soubor Dva ve jhách Praha z mého omylu konečně vyvedl.

Ale buchtu, ty děláš babička skvěle!

„Tak já zase někdy přijdu, babičko.“

Karel Vostárek

Recenze

Antonín D.S.

Praha

Pavel Skála

Únava z vyčerpání, únava z inscenace. Vtipy byly z mého pohledu zabíjeny tempem. Žádná gradace. Škoda.

Petr Vojkůvka

Až drsné černé humoresky s absurdní pointou. Úsporný projev dobrého textu. Baval jsem se dobře jsa smutný. Někde se tak opravdu mluví.

Jan Julínek

Představení plynulo v neměnném a ne zrovna rychlém tempu, které sledování počínů na jevišti změnilo v zoufalé čekání na konec.

František Hnilička

Ocenil jsem míru humoru, ale jinak to ke mě asi nedoletělo.

Petra Jirásková

Soubor, který rozhodně umí pobavit diváka. Stalo se tak i dnes, nicméně představení nemělo takovou lehkost, jakou jsem zažila u jejich předchozích inscenací.

Kateřina Horáčková

Na začátku jsem měla strašlivý problém s atakováním publika, mířením pistolí do lidí a hrubostí. Věřím tomu, že soubor Antonín, má určitou poetiku a znám spoustu lidí, kterým se to líbí. Já mezi ně nepatřím. Přijde mi to ploché, povrchní a vlastně mám pocit, že je to útěk od kvalitního hereckého projevu. A navíc, ten věšák už je trochu klišé.

Destilace nebo odvar?

Když v nedávných letech pražský soubor Antonín D.S. opakovaně přijížděl na Jiráskův Hronov, přivázel zpravidla nápaditá pásma složená z výstupů a scének – tu více, tu méně povedených (ale vždy na vysoké úrovni), které vždy spojovala jistá volná tematická linka, jež v mnoha ohledech s nadsázkou a humorem prezentovala a komentovala zvolna se proměňující pohled na svět očima svých tvůrců – příslušníků odrůstající generace třicátníků živících se především intelektuálními profesemi.

Letošní jejich dvojprogram je opět pásmem volně řazených výstupů, tentokrát však ve velmi skromném obsazení – samotný Jakub Škorpil v části první, tentýž s Jana Švejdivou v části druhé. Oba tyto programy jsou ve své podstatě složeny z výstupů (monologů, dialogů), které byly součástí předchozích inscenací. Bylo by je tedy logicky možno chápat jako destiláty toho nejlepšího, co soubor za poslední roky v žánru „intelektuální kabaretní komedie“ (autoři i obecenstvo mi snad tento žertovný pokus o žánrové vymezení prominou) vytvořil. Nemohu nicméně odolat pokušení, že namísto destilace, jejímž cílem je připravit esenci toho nejlepšího, co se v látce ukrývá, máme co do činění se slabým odvarem, se zředěným roztokem, v němž se rozmělnuje to, co dříve znělo s plnou energií.

Ne že by Škorpilův osobně a sebe-ironicky laděný komický monolog (připomínající linii v anglosaském světě oblíbené „stand-up comedy“) neměl šarm. Ve Škorpil Intelktual Show pobaví prolínání intelektuálních, ba intelektuálských průpovědek či tezí s pop-kulturou prezentovanou zejména odkazy na filmové trháky či halucinogenní propojování slavných událostí a osobností světové historie v kontrastu se spíláním současnému světu. Dokonce se objeví i perly typu bondovského dotazu na četbu nekonstruktivistického filosofa („...četli jste Derridu? Jacquesa Derridu?!“), které jsem při minulých zhlédnutích inscenací souboru velmi docenil. Jako by celek ale ztratil to, co v jednotlivosti dříve přitahovalo pozornost. Přesto si nový tvar ke své cti drží drobný formát a svede nepřesáhnout svou délkou ani půlhodinu.

Druhá část Partneři.cz je analogickým rozehráním různých výstupů (tentokrát v páru) na téma vztahů mezi mužem a ženou. Od frivolnosti, přes intelektuální ponižování, prezentaci všemožných floskuloidních mýtů o jednom či druhém pohlaví až k výzvě k rozumnému a klidnému rozvodu, který jediný zaručí spokojený, nový začátek.

Nový začátek vskutku neuškodí. K němu by bylo možná nejprve dobré dát sbohem minulosti a nevyvážet z kvalitního materiálu odvar, který nemá grády. Ačkoli pár zábavných podnětů Antonín D.S. vyslal, zřejmě nesvedl pobavit (ani zaprovokovat) tak, jak to v podobném duchu (a přitom s takřka totožným divadelním materiálem!) prokázal a dokázal v minulých ročnících letošního osmdesátníka.

Petr Christov

Martin J. Švejda

Recenze

Skorpil intelektuál show + Partneri.cz

Nietzsche s dvojitejma hranolkama tentokrát bez chuti

„Jsem intelektuál, / ňáká rána do hlavy mě nezabije, / tupé násilí / mou věc jen posílí / neb jsem intelektuál a každé situace král,“ zpíval ve čtvrtek večer v kavárně Blanka Vladimír Mikulka. A v pátek podvečer rozehrávali jeho bývalí kolegové z Kulturně divadelního spolku Puchmajer Jakub Škorpil a Martin Švejda sled krátkých sólových stand-up výstupů Škorpil intelektuál show o tom, jak to právě intelektuál (i když četl Jacquese Derridu) nemá v životě často jednoduché. (Doplněn rovněž sledem několika mikroskečů Partneri.cz o tom, jak to ani manželé nemají v životě často jednoduché.)

Souboru Antonín DS jsem (jako ženatý intelektuál) fanouškem, jejich hořký, cynicko-melancholický pohled na svět je mi velmi blízký a plně sympatizuji s oficiálně deklarovaným cílem působení souboru („Antonín D.S. se ve svých inscenacích neštítí naprosto ničeho, jeho cílem je diváka od první minuty uvrhnout do takové nejistoty, aby si jednou provždy pamatoval, že divadelní kumšt - o životě ani nemluvě - není žádný peříčko.“) Dvě předchozí inscenace, které přivezli na Hronov - kabaretní pásmo Surovosti laskavosti a „hru ze života“ Dítě! - řadím k svým největším hronovským zážitkům a razantní vstup Jakuba Škorpila do představení mě velmi navnadil (přesto, jak agresivně líbal mou manželku).

Jenže jsem čím dál více získával pocit, že sleduji jakýsi návrat Antonína ke kořenům, k základním stavebním kamenům jejich inscenací, k černohumorným „kraťasům“ či anekdotickým hláškám. Jakousi lekci jejich stylu humoru pro začátečníky (viz podtitul „dramatické kšafy“). Nic proti tomu - vadilo mi jen, že jednotlivé mikroskeče plynou za sebou v příliš povlovném tempu, se zbytečně natahovanými pauzami, že ironickému komentáři v podobě známých melodií se dává neúměrně velká plocha a že síla jednotlivých point nevyrovná rozvláčnost jejich přípravy. A že zvrat surovosti v laskavost a naopak je jako základní komický paradox antonínovských vtipů, podobně jako „nečekané“ užití vulgarit, užíván příliš mechanicky a často.

Bylo tu pravda pár povedených míst, třeba o těch tatíncích, co si podaj každého kretěna, který by jejich dětem šlapal po bábovičkách, nebo o Geislerových, která manžela narozdíl od jeho starý přitahuje. Ale nebylo jich moc, těch míst... Antonín DS na mě zkrátka včera zapůsobil jako nepřilíh zdražilá imitace své vlastní poetiky. I tak doufám, že to definitivní kšafy nebyly.

Jan Šotkovský

Ptát se na Boha za mnou do šatny nikdo nechodí

Rozhovor s hercem Jakubem Škorpilem a jeho ženou Terezou

Vaše dvě inscenace jsou výběrem skečů z předchozích inscenací. Proč a jak vznikly?

Jakub: Výběr původně vznikl pro festival divadelních miniatur, který se jmenuje Ohromné maličkosti a pořádá ho časopis Svět a divadlo. Není to ale jen sklad starých scének, některé scénky původně hráli jiní lidé, některé jsou obnovené a jiné přefiltrované novou divadelní zkušeností. Takže to není čistý best of.

V programu stojí, že jde o jakýsi kšaft Puchmajera a Antonína D.S. Znamená to, že ani jeden už dnes neexistuje?

Jakub: To vymyslel Martin Švejda, myslím, že kšaft nebere ve smyslu poslední vůle, ale spíš nějakého poselství, i ve smyslu výběru toho nejlepšího.

Oproti starším inscenacím hrají pouze dva herci. Opravdu se nerozpadáte?

Jakub: Je pravda, že po poslední inscenaci Ani zrno pepře pro Cermaka došlo k obměně v hereckém souboru. Rostoucí rodičovské a pracovní povinnosti prostě spoustu lidí smetly. V tuto chvíli nastupujeme do nové sezóny ve skladbě Švejda, Švejdová, Škorpil a Mikulka, který se po letech navrátil zpátky. Co z toho bude, není jasné, Martin Švejda jako vždycky přes prázdniny píše nové texty.

Poslední otázka: kolik lidí už za vámi po představení přišlo do šatny a zeptalo se, jestli je Bůh?

Jakub: Nikdo, za mnou nikdo nechodí.
Tereza: Ale to je původně scénka Vladimíra Mikulky a myslím si, že za ním určitě někdo přišel.

-das-

Naučil jsi nás být kol

SKŮV
Hronov
SKŮV

Hronov 2010

Regiální, díky Milane!

Te-Nord

Recenze

Oslo, Norsko

Petr Vojkůvka

Divadlo zcela odlišné úrovně. Z jiných kulturních kořenů. Posunčinu mě učili odbourat od mých prvních kroků na jevišti. Nastavovaná kaše písněmi a pseudotanci. Absolutně nepřijímám. Škoda peněz, času energie. Jejich i našich.

Kateřina Horáčková

Budu se opakovat. Jiný národ, jiná kultura, ale neshoduje se to s mými představami o divadle.

František Hnilička

Dva pocity: Údiv ve špatném slova smyslu a horko.

Pavel Skála

V divadle je možné vše. Norský RAP, Tartar atd. Mě ale udrželi. Černý kůň JH.

Pustia Shabbanu na univerzitu?

Po nórsky neviem nič, po pakistánsky ešte menej. Logicky z toho vyplýva, že zaoberať sa inscenáciou súboru Te-Nord, autorky Sonia Mona Din a režisérky Mary Acantalicio, nie jednoduché. Ale nejde iba o jazyk. V tejto inscenácii sa totižto spájajú dve odlišné kultúry – nórska, teda európska – a pakistanská, o ktorej vieme (a dúfam, že sa nemýlime), že tradícia činoherného divadla chýba. Tá absencia vyplýva z náboženstva a historie. Hra Shabbana je asi viac pakistanská ako nórska. To pakistanské pásmo reprezentujú zvyky, piesne a hudba, to nórske stručne traktovaný príbeh o tom ako domestikovaná Shabbana túži po univerzite a jej rodičia a tí, ktorí prichádzajú do Nórska z Pákistánu, to považujú za nezmyselné, priečiace sa tradícii. A otec by ju najradšej vydal za bratranca Rehana, ktorý práve z Pákistánu pricestoval.

Inscenácia nevychádza zo žiadneho európskeho divadelného systému a divadelného jazyka. Zaujímavosť sa tu pracuje s časom, ktorý plyne priam bleskovým tempom, jeho potencionálne vnútorné napätie sa rieši neobyčajnou skratkou a náznakom, bez akéhokoľvek psychologizovania alebo rozvíjania elementárnej situácie. Zrejme všeličo oznamujú piesne – to si však môžeme myslieť iba ako hypotézu. Evidentne, že inscenátori celý tento príbeh nevnímajú ako drámu, skor ako úsmevnú komédiu, v ktorej sa krehkým spôsobom stretávajú dva svety.

„...Otec řekne Jensovi o plánech na sňatek Shabbany a Rehana. Jens je sklamaný a konfrontuje Shabbanu se svatebními plány. Shabbana nemiluje Rehana a snaží se získat podporu své matky. Poté Shabbana řekne Rehanovi, že miluje Jense, Rohan to řekne Bushre, Bushra to řekne otcí...“ Toľkoto citát z programového brožúry JH. Tie tri bodky nehovoria presne, ako príbeh končí. Vidíme energickú výpoveď matky a strnulú pozitúru otca. Kto mal posledné slovo? To je otázka. Ale keďže celá inscenácia sa nesie v humornom duchu, inkluzíve parodie, hádam Shabbanu na univerzitu pustia. Veď už žijú v Európe, kde konečnou autoritou nemusí byť muž.

Vladimír Štefko

Dopravní opatření v době konání

80. Jiráskova Hronova

Dne 7. srpna 2010 bude od 20.00 do 23.00 hodin úplně uzavřena ulice T. G. Masaryka, Jiráskova a náměstí Čs. armády. Důvodem uzávěry je bezpečnost při ukončení Jiráskova Hronova ohňostrojem.

Děkujeme za pochopení.

Parkovací plochy při sobotním ohňostroji jsou :

ulice Dvorská, starý park podél železniční trati, parkoviště u vlakového nádraží, parkoviště u Wikov arény a Freiwaldovo náměstí

Roman Toušek, MěÚ Hronov

Sonia Mona Din

Recenze

Shabbana

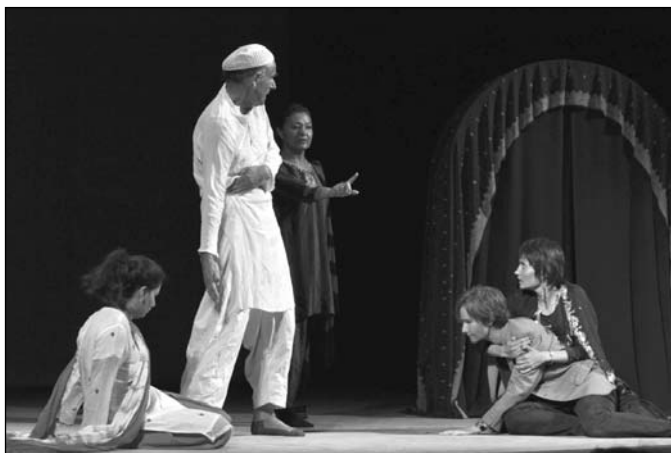
Po představení norského souboru jsem oslovila Soniu Monu Din, která je autorkou hry a zároveň představitelkou titulní role. Sonia se sice narodila v Pákistánu, ale celý život žije v Norsku.

Bollywood v Hronově

Unikát! Střet kultur přímo v Jiráskově divadle! Bollywood konečně dorazil do Hronova! Se vši svou kýčovitou barevností, přehráváním, přepjatými gesty, popisným vyhráváním emocí, nesmyslnými pauzami a nelogicky umístěnými písněmi a tanci. Dodávám jen – z našeho pohledu. Neboť při troše pozornosti muselo být divákovi jasné, že nesleduje jen cosi zběsile nepovedeného – že sleduje produkci, která je založena na úplně jiném systému divadelních konvencí, než euroamerická činohra i muzikál. (Poprvé jsem viděl dramaticky vypjatou muzikálovou scénu, v níž všechny postavy, které zrovna nezpívají, rozesmátě roztleskávají publikum do rytmu.) A u setkání s takto odlišnou estetikou je namístě být s kladným i záporným hodnocením opatrný. Část publika každopádně nechápavě zírala, část si užívala nečekaně objevenou guilty pleasure. A mně zůstala jen otázka, kterou pronesl nejmenovaný kamarád ihned po skončení – proč vůbec přivezli Norové na Hronov pákistánskou telenovelu...

Jan Šotkovský

P.S. Jelikož nečekaným úvodem představení bylo i manifestační vzdání díky králi hronovského vesmíru Milanu Strotzerovi, dovolím si drobný přípodotek. Už deset let je pro mě Hronov neodmyslitelnou částí léta jako místo setkávání se – s divadlem i lidmi. A že je Jiráskův Hronov pro tato setkání výtečně disponovaný, na tom má Milan Strotzer lví zásluhu. A jelikož tuším cosi o obrovském objemu neviditelné práce, který to celé stojí, má můj obdiv a úctu. Milane, díky!

Odkud přišla myšlenka napsat tuto hru? Jsou v ní autobiografické prvky?

Není autobiografická. Ale v Norsku existuje silná pákistánská komunita. A právě v ní se řeší problémy, související především se smíšenými sňatky. Rodiče se většinou touží vrátit do Pákistánu, zatímco mladí chtějí zůstat v Norsku – studovat, žít zde, vybrat si partnera. Stane se, že se zamilují, ale rodina bývá v tomto směru velmi přísná a nechce nic měnit. A tak zatímco v Pákistánu se hodně změnilo, norská komunita Pákistánců lpí na tradicích.

Ve vaší hře se zdá, že na tradicích lpí především muži, a ženy mají modernější přístup k realitě. Je to vidět i na postavě matky.

Příběh matky v mojí hře je takový, že jako mladá studovala, protože toužila pracovat. Rodiče jí ale dohodli svatbu s mužem, který měl práci v zahraničí. Takže s ním pak odjela do Norska a měla děti. Její manžel v monologu říká, že pracuje v továrně, a k tomu vzdělání nepotřebuje, takže ho neuznává a chce, aby jeho žena byla doma. Je v tomto směru velký tradicionalista, má staromódní myšlenky. Ona dceři nejprve fandí v její touze studovat, ale když zjistí, že má norského přítele, není z toho nadšená. V rodině je zvyklá neprotestovat proti přání svého muže – vzbouřila se jen jednou, a samotnou ji to překvapilo. A u otce je běžné, že si prosazuje svou – na konci Shabbanu uhodí a je vidět, že je na takové jednání zvyklý.

Na konci matka říká báseň. O čem je?

Je to báseň o lásce, o tom, že nemůžeme přestat milovat. A že by každý měl přijmout věci, které k nám přicházejí. Rozhodnutí dcery je - narodil od otce - schopna akceptovat.

Kdo jsou lidé ve vaší skupině?

Je zajímavé, že nikdo z nich není z Pákistánu. Všichni jsou Norové a žijí v Oslo. Jsme taková multikulturní komunita. Kvůli této hře jsme zkoumali prostředí pákistánské komunity, protože je tu např. postava tety, která přijede a měla by mít správný pákistánský přízvuk. Takže jsme se zajímali o zvyky a chování v této komunitě, aby naše postavy byly autentické.

jas

Recenze

DS Nová generace při DS TJ Sokol

Lázně Toušeň

Pavel Skála

Chvillemi pocit školní besídky. Každý ukazuje, co umí. Chvillemi pocit pouze efektu. Podle mě se to míjelo s Hrabětovou poetikou. I přesto oceňuji dobré nápady.

Petr Vojkůvka

Život bez cigaret, alkoholu a sexu je nepředstavitelný a nemožný. Co také jiného v osmnácti. Prospělo by celkově zrychlit, zpřesnit gesta. Vývoj i zápletky předvídatelné (možná, že jsem to kdysi četl nebo už viděl podobná představení na generační téma). Postavy bez vývoje, včetně Démona. Pro začátek slušné. Čistit nápady.

Petra Jirásková

Inscenace má rozhodně místy atmosféru, místy dobré nápady. Obé je provázáno místy slabšími. Čekala jsem, jak se posunuli od krajské přehlídky, bohužel jsem žádný posun nezaznamenala.

Kateřina Horáčková

Když už tam mají masky, tak by měli zlepšit práci s těmi maskami, to samé platí o pantomimě. Obecně mám problém s tím, co to vlastně je, o kom to je. Často jsem viděla určitou samoúčelnost, nebyla tam velká nápaditost. Jsem rozpačitá ze scénografie. Herecky se mi to také příliš nelíbilo. Víím, že jsou mladí, ale...

František Hnilička

Celou dobu jsem měl pocit, jako bych byl jediný, kdo se opravdu nebavil. Možná je to můj problém, ale toto představení jsem absolutně nepřijal.

Banalita namíří své banány

Celý týden se (nejen) po Hronově pohybují lidé kolem 18ti, celou noc kouří a pijou, zpívají a řeší, stejně jako jejich rodiče, či spíše prarodiče v letech šedesátých. Jen ten jazyk se trochu proměnil. Z hrobiánů jsou čuráci, ze zajíčků kundičky a z chuligánů asi alternativci. Kouření už není rebélií, ale spíše naopak. Vnitřní démon souboru DS Nová generace (!) atd. aktualizuje text Václava Hraběte, ale právě JEN těmito povrchními prostředky a to ještě nedůsledně, protože výše jmenovaní se vyskytují v inscenaci pohromadě. Telefon z devadesátých let nám situaci neusnadní. Proč a o čem současní osmnáctiletí hrají text z roku 1962 v roce 2010 se během představení nedozvíme.

Nakolik je divadlo jako a ne doopravdy, my diváci chceme dvě hodiny věřit, že vše, co vidíme „teď a tady“, je pravda. Na jevišti ale vidíme lidi, kteří jsou jako na mejdanu, jako na balkóně, jako v posteli... Jako jsou použity i divadelní prostředky (lidé v malířských kombinézách a maskách, číšník na několik způsobů, různé styly herectví). Ve výsledku jsme ale svědky spíše než divadelního představení školní besídky, či táborové scénky.

Dokonce i text písně, která je v povídce v podstatě nosným mottem, je inscenátory zaměněn za banální „muzikálový“ – srovnej – DS Nová generace: „Ráj je náš a s námi zášť / Lásko má pojd' blíž / vždyť já jsem tvá“ a Václav Hrabě: „...Tak tedy tuhle noc jsem spala s měsícem.... No tak se smějte, však vás přejde smích / Vyjdete ven a roztřeše vás zima / To po nebi se loudá / můj miláček / má kruhy pod očima“

Povídka Václava Hraběte Horečka byla ve své době lehce provokativní - o tom svědčí i úvod autora k povídce z roku 1962: „Nezlobte se, že hrdinové mluví slangem - je to pravda. Nezlobte se, že mluví upřímně - chtěl jsem totiž, aby to byl jazz, ne „literatura“! Nezlobte se, že pijou - je to docela dobré a děláte to taky! Budu moc rád, když se budete zlobit. Znamená to, že jsem měl aspoň trochu pravdu. Teď vás zavedu na mejdan. Budete z toho asi trochu vedle. Tomu se vůbec nedivte. Každý z nás byl ze svého prvního mejdanu trochu vyšitej. Děkuji za pochopení a zlost,“ ale v inscenaci Vnitřní démon vyznívá bohužel velmi banálně.

Doufám, že až má vnoučata budou inscenovat poezii Petra Váši, nestane se divákům, že na ně „Banalita namíří své banány“.

Renata Vordová

Recenze

Václav Hrabě, Filip Müller

Vnitřní démon

Chceš cigáro?

Václav Hrabě (1940 – 1965) byl jediným českým reprezentantem beatnické generace. Byl spojen s počátky pražské Violy, kde se v první polovině 60. let především hrál jazz, a hledal literární výraz pro pocity šedesátých let. Zemřel nešťastnou náhodou a krutě mlád, jeho dílo vyšlo většinou až posmrtně a stal se na dlouhá léta básníkem, kterého nebylo možno v mládí v Česku na cestě k poezii minout. Povídka Horečka je jednou z jeho mála próz.

Příběh Jana a jednoho pomaturitního tahu, na jejímž konci se vrací k Marii, když byl mezitím prošel zlomovou nocí, kdy se rozhodoval čím má být, zda vůbec chce být, koho má milovat, zda vůbec miluje, a kdy – ale to je mezi řádky – dojde i k jeho sexuálnímu zasvěcení, je v povídce vyprávěn horečnatým přetržitým způsobem, trhanost je zdůrazněna i typograficky – vnitřní promluvy jsou kurzívou, text je plný anglických citací písničkových textů dobových rokenrolů, a nad tím je vyprávěn zjevně probíhající příběh.

Soubor DS Nová generace při TJ Sokol Lázně Toušeň byl, myslím, inspirován i Janovou uměleckou zálibou v pantomimě, jíž se (alespoň ve svých dřívějších kusech) věnují i toušeňští.

Jenže děj, který v povídce Václava Hraběte je vyprávěn jazzově horečnatým stylem, je v inscenaci popisně a divadelně bezradně rozveden do nejposlednějších detailů (které v předloze ani nejsou), herci se bez viditelného řádu přemisťují zleva doprava na fádni scéně, dialogy jsou bezradné, situace rozmazané. Občas se objeví gag (jako ten s pomalým číšníkem), který sám o sobě je sice dobrý, ale inscenaci neslouží. Alter ego Jana, Vnitřní Démon, vypovídá o Janových nevyslovených myšlenkách a vnitřním světě bezradně a nedůsledně, jindy popisně, někdy bez srozumitelné motivace. Celá inscenace by potřebovala zpevnit, zkrátit, vybudovat situace, poctivě je rozehrát, eliminovat zbytečné civilní řeči, neboť jevištní dialog funguje jinak než rozplizlá civilní mluva (a to i tehdy, když chce rozplizlou civilní mluvu zobrazit.) Krátce – inscenace úrovně vrcholné přehlídky českého amatérského divadla nedosahuje, je začátečnická ve všech ohledech.

A vůbec nechápu, proč se v ní neustále kouří, proč je v ní použitá hudba v málem symfonickém obsazení, proč se soubor nesnaží „zlatou mládež“, o níž se v povídce mluví, charakterizovat kostýmem, proč ---- . Protože některé znaky prostě přestaly fungovat – v roce 1960 kouřit marlbora znamenalo něco jiného než dnes (lid kouřil partyzány) a také zlatou mládež jednoznačně charakterizovalo tuzexové oblečení (a dnes už možná mládež ani neví, co to bylo). Tím nevolám po retro provedení (což by samozřejmě byla možnost), ale po významovém převedení povídky Václava Hraběte do současnosti, což se neobejde bez pořádné dramaturgicko-režijní přípravy a solidní herecké práce. Protože to, co jsme viděli, připomínalo bohužel spíše klišé, proti kterým Václav Hrabě ve svém díle šel, než jeho mladistvou vzpouru.

Alena Zemančíková

Hrající režisér

Filip Müller se po přestavení vyřítil ze sálu pana Čapka, bílá tělka mu stříkala ze zpočeného obličej a sotva zapálená cigareta ubývala tempem často neviděným.

Vypadáš našťavaně. Proč?

Unaveně. A navíc se to nepovedlo. Bylo to vleklé. Neměli jsme moc času na zkoušky a to se projevilo. Měli jsme problém se světlý, ta se dodělávala do okamžiku, než začali chodit diváci. Začalo se o půl hodiny později a celkově to dneska stálo za prd.

Že by hronovská kletba?

Asi. Uvidíme, jak dopadne druhé představení. Snad to bude lepší.

Jak to, že hraješ, režisére, když běžně nehraješ?

To je také jeden z důvodů, proč je to dneska hrozná. Hraju proto, že mi onemocněl jeden z hlavních herců. Onemocněl dokonce na dovolené, takže nemůže hned ze dvou důvodů. Tys to ale nikdy nehrál, že? Jak se ti hrálo? Hrál jsem to poprvé, text jsem jakž takž uměl, občas nějaký výpadek. Jinak v pohodě.

Těšíš se tedy na druhou reprízu?

Čekám, že odcházející budou varovat ty, co by mohli přijít na další představení. Ty tedy neprijdou, bude prázdný sál a třeba vůbec nebudeme muset hrát (smích). Uvidíme, snad to bude lepší.

-saj-

Recenze

Divadlo Zdrhovadlo Klášterec n. Ohří
Bohumil Hrabal

Příliš hlučná samota

Naučil jsem se být trpělivý

Václav Polda přivezl letos na Hronov Hrabala. Spousta lidí si myslela, že mu hrabe a ejhle. Je tu, a Hrabal s ním.

Proč právě Hrabal a proč právě Příliš hlučná samota?

Hrabala mám velmi rád už od mala a Samota je pro něj i pro mě maximálně zásadní. Četl jsem to prvně v šestnácti letech a vlastně jsem byl o generaci mladší než on. Hrabal se mi prostě líbí a mám jej rád. Když jsem se rozhodl, že budu dělat něco z jeho díla, nerozmýšlel jsem se a hned si vybral právě Příliš hlučnou samotu.

Jaká byla reakce souboru?

Že se to nedá inscenovat, že Hrabal se nedá dělat na jevišti, a už vůbec se nedá inscenovat Samota. Že jeho poetiku nelze převést na pódium. Že jen tak tak to jde ve filmu a na divadle už vůbec ne, tím spíš, že se mělo jednat o monodrama.

Přesvědčil jsi je?

Teď už tomu snad věří.

Jaké plány máte dál? Nebude následovat další Hrabal?

Chtěl bych, ale bojím se, aby si člověk nenabil hubu. Moc se mi chce zkusit Ostře sledované vlaky. Ale bude to někdy později. Nedokážu zatím říct, kdy. Až na to budu mít lidi. Pro mě je strašně důležité, aby herci do hry nejen sedli, ale abych si s nimi rozuměl lidsky. Ale... naučil jsem se být trpělivý. Nikam nespěchám.

-saj-

Monodrama nebývá na amatérských jevištích častým hostem pro nároky, jež klade na herecký projev. Příliš hlučná samota Divadla Zdrhovadlo z Klášterce nad Ohří však představuje pozitivní výjimku. Bilanční monolog, jenž dramaturg Václav Polda vytěžil promyšleným seškrtáním Hrabalovy prózy, našel v Janu Milotovi suverénního, osobnostně přesvědčivého interpreta. Dlužno však také dodat, že se režisér nespokojil pouze se soustředěním inscenace na herce a text – podpořil jej velmi výrazným scénografickým řešením, místy ilustrativním, na řadě míst však šťastně obrazně rozvíjejícím podstatná témata a motivy dramaturgie.

Jan Šotkovský,
celostátní přehlídka Divadelní Děčín 2010

Divadlo Zdrhovadlo z Klášterce nad Ohří přivezlo Hrabalovu Příliš hlučnou samotu. Režisér a scénograf v jedné osobě, Václav Polda, text zdramatizoval pro svého Hanťu – charismatického Jana Milotu. Celek působí promyšleně, koncepčně, někdy možná až moc.

Základní scénické prvky jsou dva: krabicové kartony vykrývající prostor ze všech stran účelně navozují iluzi, že Hanťa je uvnitř krabice, a potom lis, který zde doslova a do písmene nahrazuje oltář. Je navíc doplněn červeným a zeleným světlem, vydává zvuk automatické mašiny, a od samého začátku je tak dokonale připraven na závěrečnou pointu.

Neopomeňme ale jeden ze základních rysů Poldových scénografií. Vzpomeňme například na představení Petr a Lucie či Nebezpečné známosti a to je smysl pro vertikální rozměr. I v Hrabalově komorním dramatu dojde v rámci vzpomínek na cáry papíru, padající konfety, poletujícího draka či světelné padáky v kostele. Je to však paradox. Místy člověka napadá, zdali by nebylo lepší, kdyby Hanťa svůj život jen vyprávěl u džbánu dobrého piva, a neilustroval jednotlivé epizody. Tím spíš, že Polda má v Janu Milotovi Hanťovi silnou oporu. Jan Milota je mimochodem členem klášterického Klatu 34 let, tedy bez roku stejnou dobu, jako je Hanťa u lisu. Ale to je spíš řečnická otázka, zda je vůbec v principu možné a smysluplné převádět Hrabalův lyrický text na jeviště. Celkový pocit je však jasný. Klášterečtí se vydali na obtížný „let přes oceán“. Sledovat jejich zápas za různého počasí je velmi inspirující. Drobným radostem zkrátka ještě neodzvono.

Petr Michálek,
krajská postupová přehlídka Lounské divadlení 2010

Recenze

Divadlo Exil, o.s. Pardubice

Jiří Brdečka

Limonádový Joe

Limonádový Joe pardubického Divadla Exil je prostě dobrá muzikálová inscenace výtečné předlohy. Soubor je dobře vybaven herecky i pěvecky, má dostatečně kvalitní interprety na trojici ústředních postav (Joe, Hogofogo, Tornádo Lou), aranžmá redukcující kapelu jen na klavír a housle nevadí – zkrátka Joe funguje i v podobě jakéhosi „kapesního muzikálku“. Přijetí u publika se bude lišit zřejmě jen dle míry zažitosti věhlasné filmové verze – ti, kteří ji znají spolehlivě z paměti, budou s radostí přijímat každé vybočení z intencí „originálu“, jakým byla třeba osobitě pojedená postava Barmanky. Přes všechno potěšení z dobře zvládnutého muzikálového řemesla je však třeba připomenout, že „Limonádník“ je látkou, u níž vskutku nelze tápat ve stylovém uchopení a některé repliky se prakticky dožadují své „kodifikované“ intonace.

**Jan Šotkovský,
celostátní přehlídka Divadelní Děčín 2010**

Hru Jiřího Brdečky Limonádový Joe aneb zabijácká suita, která byla napsána ve čtyřicátých letech, nastudovala mladá část Divadla Exil. Tento pardubický soubor patří v českém amatérském divadle k velmi zajímavým jevům. Za deset let jeho existence jím prošly desítky lidí, z nichž někteří zůstávají. Nastudoval 72 inscenací uvedených na vlastním jevišti. Dnes tvoří jeho publikum zejména vysokoškolští studenti, které láká poměrně odvážná dramaturgie s velkým rozpětím od klasiky po současnou hru, od komedií jako jsou Prezidentky, Taková normální rodinka, Pane, vy jste vdova až po Geraldího Zlomatku, Marberovu hru Na dotek a Havlovy aktovky Audience a Vernisáž. Hrají desetkrát měsíčně. Není divu, že s jejich opusy se letos setkala řada postupových přehlídek. Exilový Limonádový Joe je hudební komedií s živou hudbou, kostýmy z pardubického divadla, ve výborném hudebním a tanečním nastudování členů souboru. Základním hereckým stylem je nadšázka a stylizace. Režisérka Jana Tichá, sama výborná herečka v jiných inscenacích divadla, inscenaci vtiskla řád a názor, aniž by herce přitom svázala. Jsou schopni partnerské souhry, mimoslovního jednání. Tichá má přesné typové obsazení nejen hlavních figur a vede herce k bohatým a zajímavým situacím, které jsou přesně vystavěny. Režijní a hereckou fantazii vykazuje jak v celku, tak v detailech jednotlivých obrazů. Až na drobnosti Limonádový Joe funguje a přináší na jeviště radost a energii, což pociťuje i hlediště. Dobře udělaných hudebních komedií není na amatérském jevišti nikdy dost.

**Lenka Láznovská, krajská postupová přehlídka
ZLOM VAZ podesáté Ústí n. Or. a Česká Třebová 2010**

Nr.6

Joke Elbers

‘Halleluiah’ was called by everybody in the international discussion a “real community theatre production”, in which the whole village from where they come participated, with players of all ages. The mix of various styles, age periods, music, motives and costumes was funny and the fact that characters from the Middle Ages wore watches and had painted toenails caused hilarity among spectators. The enthusiasm of the players was enormous and the performance must have been a great success in their village. The story about the forthcoming end of the world, a medieval mystery, becomes a farce because of the actions of the two rascals who are the protagonists. Manipulation is of all times and is understood by everybody.

The Slovakian performance ‘Railway Platform’, by a Hungarian minority group, was in Hungarian and that fact made several people leave. Their loss; the performance (a part of the CEC Festival) was interesting and well played. The two characters waiting for a train?? at the railway platform remind us of Samuel Beckett’s ‘Waiting for Godot’- absurd element. No train will ever come. Then strange beings come and go. They represent three levels, according to the director: meta-reality, present, dream. The action was mystic, realistic, absurd and ironic and kept my concentration and interest throughout, while I was trying to grope the depth of what was happening on stage. Food for thought, and that is always welcome.

Naked men and women on a floor with water in ‘We are dancing concentrated.’ What to say? I did not understand it, I did not like it (as everybody I talked with about it), it was violent, and some scenes looked like photos from the Holocaust and that should have been avoided in any case, since it was totally out of character here. In the program it says that the production connects with invention the poetics of the new circus (Cirque du Soleil??). Well, I saw no poetry at all and nothing circus-like either. The only good thing was the clever projections. Apparently the group wanted to make a statement with this production. Next time, make your statement clear, please, and don’t just ruin the floor.

strana 19 →

Problémový club

Den šestý

Elegie Tyrolská

Pro většinu diskutujících záležitost problematická tím, že znají autora a jeho osobní tragédii.

L. Richter: Je obtížné rozlišit rovinu osobní a obecnou. Umělecké dílo vnímáme v kontextu dalších nám známých věcí.

A. Zemančíková poukazuje na problém „autobiografičnosti“ (člověk se musí vypořádat s určitou věcí, nedokáže se tomu vyhnout, ale téma je příliš bolestivé, osobní a velmi těžko sdělitelné (viz O'Neillova Cesta dlouhým dnem do noci, kterou zakázal hrát za svého života).

J. Císař: Elegie Tyrolská není divadlem, a patrně ani literaturou – je to osobní vyznání, divadelní rámec je vytvořen teprve režisérem J. Kodešem

J. Zavorský: Dobře zvolený scénický prostor pro „soudní hru“. Aréna vyžaduje jiné herecké prostředky a ovlivňuje osobnější vnímání diváků.

Perón

Zajímavý úkol pro diváka – inscenaci číst a luštit bez znalosti jazyka i příběhu samotného. Základní otázka: Co je to za inscenaci? S jakými prostředky pracuje?

J. Císař

Divadlo = herectví. Zde zastoupeno skutečné srozumitelné vynikající herectví (schopnost vysvětlení situací přes herectví).

V. Štefko

Základní existenciální situace hry je pojata s nadhledem, lehce ironizuje, „hra se usmívá sama na sebe“. Cenná je existence herce na jevišti, ne pouze imitace.

J. Zavorský

Historická souvislost – M. Karásek spolupracoval kdysi s B. Uhlárem – s cílem zbořit hranice divadla podle Aristotela. Vytvořili manifest dekonstruktivismu.

V této inscenaci je výborná, čitelná práce s prostorem a barvami kostýmů šedá-černá-červená.

Pohádky do kapsy

A. Zemančíková: Pohádka není žánr, který vznikl pro děti, ale později se jím stal (důraz na výchovný aspekt).

J. Císař: Pohádky hrané dospělými herci v rolích dětí, včetně stylizovaného herectví a kostýmů je jeden z nejtěžších žánrů. Přednosti: důraz na hravost a schopnost navázat kontakt s publikem.

L. Richter: Z historie pohádky: Perrault a Grimmové – výhradně pro dospělé. Pohádka postavena na archetypech, a ne na racionalitě. Jsou dvě základní možnosti hraní – přes loutky (možnost větší stylizace, prezentace typů) a divadlo hrané herci (nejsou typy, ale konkrétní osobnosti). Nešvar tvůrců – nevěří síle pohádky, obohacují ji někdy až příliš (a mnohdy se úpravou ztrácí jádro pohádky a její smysl se převrací). Vnímání dětí a dospělých jiné – děti potřebují ztotožnění, dospělí spíše vychutnají fórký mimo děj (otázka, zda se tvůrci neobrací spíše k dospělým, než k dětem).

Fitzli Putzli

Objevování kukského baroka ve zbytcích textu a hudby – není rekonstrukce, ale téma je zpracováno prostředky, které si vyberou.

V. Štefko:

Barokní inspirace velmi volně, pracují spíše s impulsy. Výsledek zde: zajímavé, vtipné, humorné plenérové představení s využitím auta jako dopravního prostředku + scény. „Postmoderní féerie“, která má přesný koncept a vnitřní spojení – vypracovaná formální stránka a stylizované herectví, roztožení postavy hraběte Šporka a jeho opětovné spojení.

P. Christov:

Výhodou je možnost „individuální pozice“, hra v plenéru umožňuje, aby divák zaujal specifické místo podle svého a měl jedinečný vizuální zážitek.

Wir Tanzen Konzentriert

Vzhledem k přítomnosti souboru, který již nebude hrát, se zařadilo operativně na program PC.

Experiment s médii různými, lidským tělem, prostorem a jeho vlastnostmi – splňuje kritéria experimentálního divadla. Proměňuje se počet lidí i podle prostředí, kde hraje.

J. Císař:

Historické souvislosti – nahota se na scéně objevuje od 60. let 20. století. Budování smyslu nahoty, dostává se do kontextů doby i divadla (Brook, Marowitz atd.). Zdůraznění tělovosti a tělesnosti. Později již tělo není referenční odkaz, ale existuje samo o sobě bez konotací (autoreference, autopoiesis). Předvedení těla, aniž by vypovídalo o čemkoli mimo něj. Performance vzniká na místě, a je formována přímo před diváky, součástí jsou okamžité nápady. Snaha o definici: nejedná se o inscenaci (+ představení), ale o typ performance

P. Christov:

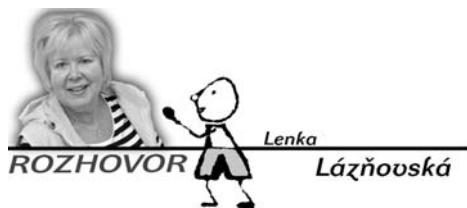
Jedinečné „okamžité“ představení, které pracuje s principy trajektorie, pohybu, dotáček – důležitá je vizualita. Koncept se neproměňuje – i když není fixován, má přesný vnitřní řád. Otázka způsobu vnímání – tanec nahých těl? Těla jako objekty událostí? Působí prožitkem, ale ne spoluprožíváním. Nejde jen o záblesky, ale o úmyslné opakování akcí – při sledování se náš názor a pocity proměňují. Důležité propojení fyzických akcí a reakcí, světla, zvuku – hudby, vizuální a audiovizuální stránky (nápadité ve využití lidského těla jako „plátna“ pro projekce).

A. Zemančíková:

Poukazuje na dnešní zneužívání nahého lidského těla pro komerční účely, zde kontrast – oproštění. Přirozené pěkné lidské tělo, které nenese známky drilu.

jas

Hronov, Děčín a Popelku bude dělat jedna osoba

Vedle divadelního programu probíhá v Hronově také výroční zasedání středoevropské sekce AITA-IATA, což je mezinárodní asociace amatérského divadla. Hronovského jednání se účastní deset z osmnácti zemí této sekce. Co se tady řeší?

Řeší se spousta praktických otázek, například, jak do té sekce dostat celý Balkán. Až na Chorvatsko a Slovinsko, které nejsou příliš aktivní, totiž stojí mimo. Neexistují tam žádné divadelní organizace, natož národní střediska, a nemají peníze. Je otázka, jestli to má stát na solidaritě a bohatí to zaplatí těm chudším. A další otázka zní: je ČR chudá, nebo bohatá? Bojím se, že nejsme ani jedno, ani druhé.

Hronov je u konce, jaké nejlepší zážitky si odvážíte?

Na Hronově si nejvíc vážím toho, že dokazuje, že je amatérské divadlo společenstvím. Pro mě je to cennější než to, jestli děláme dobré nebo špatné inscenace. A to samozřejmě divadlo hltáme, chodíme pilně na všechno, což je intenzita, kterou žádný cizinec nevydrží, ani naši hosté takovou koncentraci nevydrželi, skomírali už tak v půlce. Cizinci jsou úplně bez sebe ještě z jedné věci: kolik je tady profesionálů. Ať už v lektorských sborech, jako vedoucí dílen nebo i ti, kteří sem jezdí jen proto, že je to zajímavé. Většina z cizinců má zkušenost, že se v jejich zemích tyto dvě oblasti od sebe oddělují. Třeba paní profesorka z Litvy mi říkala, že u nich divadelní kritika doslova nenávidí amatérské divadlo, říká, že kazí vkus, že na ně diváci nemají vůbec chodit a že by se snad mělo zakázat.

Letošní Hronov nepřinesl jen příležitosti k setkávání, ale také několik odchodů. Končí pan profesor Císař, ale i dlouholetý organizátor Milan Strotzer. Už víte, kdo po něm Hronov převzme?

Ano, už je jasno. Původně jsem měla představu, že se v NIPOSu nějak přesku-

píme a že přijdou ještě noví lidé. Ukázalo se, že budeme muset šetřit, takže to nevypadá, že bychom se nějak rozrostli, spíš naopak. A dohodla jsem se tady definitivně, že Hronov, ale i Děčín a Popelku bude dělat jedna osoba, což má myslím mnohé výhody, vedle té nevýhody, že to je obrovský kus odpovědnosti a pracovního nasazení. Tou osobou je Simona Bezoušková.

Co byste popřála Milanu Strotzerovi, který určoval tvář přehlídky dlouhých dvacet let?

Milanovi se podařilo z Hronova udělat koncepčně jasný a také velký festival. To množství dílen a seminářů je něco, co je ve světě velmi neobvyklé. Všude se zmůžou tak na jednu, dvě dílny, ale ne na patnáct, jako tady. Milan je pracovitý, poctivý, nebál se nikdy toho, že si zvolil tu nejpracnější cestu. Patrně až historie ocení, co všechno vlastně dokázal.

David Slížek

POZVÁNKA

na

88. ročník súťaží

slovenských divadelných súborov,

SCÉNICKÚ ŽATVU 2010

ktorá sa uskutoční

od 27. do 30. augusta 2010 v Martine.

Viac informácií na www.nocka.sk.

Zpravodaj 80. Jiráskova Hronova 2010

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Zuzana Vojtišková (šéfredaktorka),

Jana Soprová, Lenka Novotná,

Jan Švácha, David Slížek,

Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba)

Ilustrace DD: David Daenemark

Stránky festivalu: <http://www.mestohronov.cz>

E-mail redakce: zpravodaj.jh@centrum.cz

Tisk: KIS Hronov **Cena:** 10,- Kč

Sponzor tisku: Konica Minolta

Redakční uzávěrka: 7. srpna 2010 v 02:10h

Vychází: 7. srpna 2010 ve 14:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!

strana 17 →

Some years ago I saw a Czech performance by four naked men on skis; I remember that it was fun and had a meaning, contrary to this watery stuff.

Workshops: the acrobatics and mime workshop by Michal Hecht. A floor full of mattresses and trampolines. Sweaty bodies. Lots of bottles of water. Participants learning acrobatics: headstands, summersaults, rolls, all sorts of jumps, salto's. Fantastic pyramid building, higher and higher towards the sky. And mime exercises such as walking on the spot, pulling rope, being pulled and falling. All this was done with a lot of enthusiasm and dedication by the participants and with care for and an eye on everybody by Michal Hecht and his assistant Stepanka Elgrova.

Stepanka first came to the Hronov workshops as student in 1999 and repeated this several times. Then she became assistant to Michal Hecht, under whose direction she also performed in amateur productions. She had to stay away the past two years, but is glad to be back and finds the same spirit in Hronov as before. The only changes she notices are in the town: new shops, main square restructured, and so on. Also organizational details are better than before, she says.

Guillermo Horta Bethancourt gave a workshop dance/movement and voice. I saw interesting exercises in which movement and voice become a unity, without the voices getting blocked. This sort of training is always useful, not just for the theatre.

Guillermo's solo (with assistance of several students) was unusual and surprising, being a mix of various elements such as dance/movement, music, text/words.

A big THANK YOU to everybody for a fantastic 80th Jiraskuv Hronov!

**Napište recenzi na hru
a běžte si konečně lehnout.**

9:00 - Učebna v ZUŠ
Rozborový seminář SČDO

10:00 - Park A. Jiráska a jiné prostory
Předvádění ukázek z práce seminářů a dílen K(n)MD

dp 10.00 hodin - Park A. Jiráska
O Palečkovi a Hrncečku vař!
Hrajeme pro děti

13:00 - Učebna DK
Rozborový seminář pro zahraniční účastníky

14:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový club
(Z alb + Skorpil Intelktual Show + Partneři.cz + Shabbana + Vnitřní démon + Wir tanzen konzertriert!)

zp 14:00 - Sokolovna (50min.)
Frei Körper Kultur Semily
Wir tanzen konzentriert!

zp 15:30 a 19:15 - Sál Josefa Čapka (135min.)
Divadlo Exil, o. s. Pardubice
Limonádový Joe

zp 16:30 a 20:30 - Jiráskovo divadlo (60min.)
Divadlo Zdrhovadlo Klášterec nad Ohří
Příliš hlučná samota

dp 17:00 hodin - Park A. Jiráska
Slavenáci - country skupina

dp 20.00 hodin - Park A. Jiráska
HANN - cesta k moci
Komponovaný příběh

dp 22.00 hodin - Náměstí Čs. armády
Zakončení festivalu – Slavnostní ohňostroj

Festival je mrtev, ať žije festival!

Pro všechny věrné návštěvníky festivalu Jiráskův Hronov sdělujeme, že 81. ročník se odehraje

(4.)5.-13. srpna 2011.

red

REDAKCE

Ať žije divadlo!

Devět výjevů ze života divadelníků nám pro Zpravodaj namaloval mladý a nadějný umělec David Daenemark z Rakovníka. Zkuste odhalit jeho myšlenky a napsat nám, co znázorňuje konkrétně tento obrázek...

Na vaši odpověď se těší 81. Jiráskův Hronov.

red

Výjev devátý:

Výjev osmý:

- Ty už to nepiš.
- Já ti říkal, že z Tritonu se chodí rovnou na seminář.

Básnička

Lícidlo herce nedělá,
stejně tak křídla anděla.
Ani přec lípa Lucernu,
stejně tak Jirásek modernu.

Pár vět na povzbuzení

- Máte pocit, že už není na Hronově nic, co byste nevyzkoušeli? Uvařte si turka z Prdlavky. Ten vás postaví na nohy a přejeme vám, aby vás neposadil na zadek.
- Nechcete-li se loučit, odjeďte jakoby nic s větou: „Ahoj, zítra v devět!“
- Tak zase za rok. Uteče to jako voda a bude to jako včera.
- Zamyslete se na chvíli, cože se vám tu letos přihodilo zásadního? Našli jste se? Někoho jste objevili? Sami sebe? Zajímavý pokrm, nápoj? Cože, inscenaci?
- Buďte kolegiální!

pajzl geist

aneb hledáme hronovskou hospodu s duší. zn.: spěchá

Kavárna Blanka podávala letos vyrovnaný výkon. Slušné jídlo, a především milá obsluha. To je víc, než nabízí většina zdejších hospod. Jen s tím duchem je to trochu horší. Ten vládne v Hororu a Tritonu.

das

**Doporučení
Aleny
Zemančíkové**

jak prožít den

Doporučuju vylézt alespoň jednou na kopec a podívat se na Hronov z výšky. Teprve tehdy totiž člověk uvidí krajinu, v níž Hronov leží natažen podél řeky Metuje a bohužel také podle silnice, která vlivem polohy v údolí nemůže vést jinudy než přes centrum a ničí městu jeho přirozený maloměstský ráz. Po dešti si všimněte, že řeka Metuje dostane načervenalou barvu, a stejnou barvu, jen koncentrovanější, mají i sochy na mariánském sloupu na hronovském náměstí. Je to barva božanovského pískovce, který vyniká na pískovec mimořádnou tvrdostí a proto se hodí k opravám a restaurování. A pokud vám nezbude čas ani na to, abyste vyběhli do jedné nebo druhé stráně nad údolím, projděte se aspoň několika postranními ulicemi a všimněte si, jak krásně barevné květiny v nich kvetou. Floxy, růže, mečíky, cínie, měsíčky, na plotech hrachory, řefichy a plamínek, pomalu začínají astry a během týdne se rozvíly jiřiny, květiny, kterým se v tomto kraji daří obzvlášť dobře. V posledním desetiletí 18. století k nám byla jiřina (dahlia) přivezena z Mexika. První jiřinková slavnost, spojená s výstavou květů, byla u nás 14. září 1837. A tradiční jiřinkové bály v České Skalici, proslulé někdejší přítomností mladé, krásné a čerstvě provdané Boženy Němcové, se konají dodnes. Květinové záhony oddělují ostatně chodník od silnice i v ulici, kterou chodíme do sokolovny. A v podvečer tam je možno vidět paní, která červené růže stříhá a pleje – už je s tím skoro úplně hotova.